

PARAULES DE VIDA

Donant vida, sembrant esperança

Aquest VI Diumenge del temps pasqual se celebra la Pasqua del Malalt en moltes de les nostres parròquies; també en residències i hospitals. És un moment assenyalat per fer visible que els malalts tenen un lloc preferent en la comunitat cristiana, com ho van tenir en la vida de Jesús. De fet, des dels seus inicis, l'Església sempre ha considerat el servici

als malalts i als qui pateixen una part fonamental de la seua missió. És un dret i un honor poder fer realitat l'actitud generosa i compassiva del Bon Samarità.

És necessari reconèixer els èxits assolits en l'assistència sanitària que es realitza en les institucions a través de l'entrega professional de tantes persones. Però també cal dir que avui es tendeix a domiciliar els tractaments, en la mesura del possible. Aquesta forma de treball atorga a la comunitat parroquial una nova possibilitat

d'acompanyar i fer presents els malalts en la seua missió pastoral. En aquest sentit, el temps de Pasqua, en el qual l'Església reviu la presència salvadora de Crist Ressuscitat, ofereix als malalts la possibilitat de participar d'aquest gran do a través de la celebració, tant de la Penitència i l'Eucaristia com de la Unció de Malalts.

Naturalment, això requereix una adequada catequesi que prepari la celebració, que dugui a descobrir com el Senyor ve al nostreencontre, ens consola i ens retorna la salut; i ens convida a unir el dolor que genera la malaltia, al de Crist, que duu a una nova vida. Per tot això, urgeix revifar la consciència de l'acció salvadora de Crist en els sagraments, tant en la comunitat cristiana com entre els malalts i els seus familiars més propers. Res més convenient que la visita a les famílies, l'apropament, com a signe de donació del nostre temps als qui disposen de tant que de vegades els resulta difícil viure'l.

Aquest diumenge, la celebració de la Pasqua del Malalt pot ser una gran oportunitat per revifar en la comunitat eclesial un dels efectes més consistents de l'encontre amb la Pasqua del Senyor: el do de nosaltres mateixos, especialment als qui tenen necessitat de companyia, d'estima i d'ajuda. Una acció que suscitarà esperança, perquè aquesta naix justament de l'experiència del saber-se estimat. Podem servir-nos de distints recursos per manifestar la proximitat, però entre ells no oblidem obrir camins perquè els malalts i els seus familiars puguin participar dels dons de vida nova que ens porten els Sagraments, perquè són signes eficaços de l'acció salvadora de Crist mateix, que celebra l'Església.

† **Javier Salinas i Viñals**
Bisbe de Tortosa

Benet XVI peregrina a Fàtima

► La Santa Seu ha confirmat que Benet XVI visitarà Portugal i especialment el santuari de la Mare de Déu de Fàtima de l'11 al 14 de maig. El dia 13, festa de la Mare de Déu de Fàtima, el Sant Pare presidirà la celebració de l'eucaristia en la gran explanada que hi ha davant del santuari i que acull en aquest dia unes 500.000 persones. L'any 1917 la Verge Maria s'aparegué a tres pastorets d'aquesta petita població portuguesa. Dos dels tres infants, Jacinta i Francesc, que varen morir anys després de les aparicions, han estat beatificats. La tercera vident, Lúcia, és carmelita descalça i va ser rebuda per Joan Pau II quan aquest peregrinà al santuari portuguès.

GLOSSA

Testimonis de Ressurrecció

És a punt de començar la celebració de l'eucaristia d'un diumenge de Pasqua. La directora de cants es disposa a iniciar el d'entrada. El celebrant, al cap d'avall del passadís central del temple, dona les darreres instruccions a un grup nombrós d'infants que no han fet, encara, la primera comunió i que el precediran cap el presbiteri, amb una llàntia a les mans. Els diu: Heu de portar les llànties als peus del sant, després aneu amb els pares. Un dels infants que ja ha fet els cinc anys, se'l mira i li diu, girant-se cap a un quadre que és rèplica d'una Crucifixió d'un pintor cèlebre, situat al fons: I per què no a Jesús? És que li van fer molt de mal i va patir molt! Ell estima tothom.

Feia pocs dies de la Setmana Santa. Aquell infant tenia recents les explicacions de la Passió que havia rebut en l'àmbit familiar, catequesi entranyable, i en les celebracions comunitàries. Havia copsat, amb les possibilitats de la seva edat, el sentit del patiment i del dolor del Crucificat i, posat a donar gràcies i oferir les llànties, pensava que Jesús era qui, en aquell diumenge pasqual, se les mereixia.

Potser tots hauríem de reflexionar i comprendre el significat de les paraules i de les accions de Jesucrist, que amb la seva obediència fins a la mort assumeix el dolor i el mal de tota la huma-

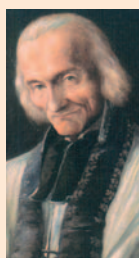
nitat. Es lliurà a la mort, rebutjat, per oferir-nos la vida i una vida en plenitud.

Patí i morí per nosaltres i per tots els homes i dones com pateix i mor, actualitzant aquells moments cabdals de donació, en els homes i dones que avui sofreixen i, molts, moren víctimes de la injustícia, de l'egoisme, de l'odi, de la cobdícia, de la mentida, del dolor de la malaltia, de la soledat, del menyspreu... Ressuscitat, viu amb nosaltres, actualitzant aquell moment cabdal de triomf de la vida sobre la mort en els homes i dones que, amb joia, avui, estimen generosament, serveixen sol·lícits, acompanyen amatents, comparteixen amb despreniment...

La fe aprofundida en la mort de Jesús fa entendre millor la redempció i per la resurrecció escampa en el nostre cor i en les nostres vides la força de l'Esperit Sant. El testimoni dels apòstols i de tots els qui ens han precedit en el seguiment de Jesús ens demana que estíem com Ell, el proïme proper i el més allunyat i, en especial, els pobres i necessitats. «Vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8). Som convidats a ser testimonis de resurrecció!

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Li varen preguntar a un sant quina era la primera de les virtuts: «És la humilitat», va respondre. I la segona? «La humilitat». I la tercera? «La humilitat». La humilitat desarma la justícia de Déu. Allò que més tem el dimoni és la humilitat.

► Preguntaron a un santo cuál era la primera de las virtudes: «Es la humildad», respondió. ¿Y la segunda? «La humildad». ¿Y la tercera? «La humildad». La humildad desarma la justicia de Dios. Lo que más teme el demonio es la humildad.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE VI DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Lavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'eleger uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau».

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres dissenys, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig, / vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia el nom dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrà a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.

»Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme a la tradición de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre la controversia.

Los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron entonces elegir algunos de ellos y mandarlos a Antioquía con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas Barsabá y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y les entregaron esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquía, Siria y Cilicia convertidos del paganismo.

»Nos hemos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alarmado e inquietado con sus palabras. Hemos decidido, por unanimidad, elegir algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, que han dedicado su vida a la causa de nuestro Señor Jesucristo. En vista de esto, mandamos a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de la fornicación. Haréis bien en apartaros de todo esto. Salud.»

»Nos hemos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alarmado e inquietado con sus palabras. Hemos decidido, por unanimidad, elegir algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, que han dedicado su vida a la causa de nuestro Señor Jesucristo. En vista de esto, mandamos a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de la fornicación. Haréis bien en apartaros de todo esto. Salud.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me transportó en éxtasis a un monte altísimo, y me enseñó la ciudad santa, Jerusalén, que bajaba del cielo, enviada por Dios, trayendo la gloria de Dios. Brillaba como una piedra preciosa, como jaspe traslúcido. Tenía una muralla grande y alta y doce puertas custodiadas por doce ángeles, con doce nombres grabados: los nombres de las tribus de Israel.

A oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, y a occidente tres puertas. La muralla tenía doce basamentos que llevaban doce nombres: los nombres de los apóstoles del Cordero. Santuario no vi ninguno, porque es su santuario el Señor Dios todopoderoso y el Cordero. La ciudad no necesita sol ni luna que la alumbre, porque la gloria de Dios la ilumina y su lámpara es el Cordero.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.

»La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no tiemble vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: «Me voy y vuelvo a vuestro lado». Si me amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es más que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda sigáis creyendo.»

La vinguda de l'Esperit Sant sobre Maria i els Apòstols. Obra de Jaume Serra. MNAC, Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a
- **dimarts**: Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11
- **Dimecres**: Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15
- **dijous**: Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20
- **divendres**: Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15,9-17
- **dissabte**: Jm 5,7-8.11.16-17 / Sl 1 / Jn 15,1-7
- **diumenge** vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.): Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Jn 16,23b-28.

Dels seus inicis fins a la nostra època, l'Església ha viscut moments d'incertesa, dificultat i tribulació. La primera lectura, treta dels Fets dels apòstols, recull les actes del primer concili ecumènic, el concili de Jerusalem, convocat per a resoldre una qüestió delicada que creava tensió i divisió entre els primers cristians: l'acollida dels pagans en les comunitats cristianes. Es podien acollir directament o calia que passessin per una mena de pre-conversió al judaisme? El document ofereix una autèntica lliçó de pastoral per a l'Església dels inicis i vàlida també per a l'Església actual.

L'Església necessita vitalitat, no fos cas que es torni nostàlgica del passat i es tanqui a tot allò que significa renovació i progrés. L'Església necessita fidelitat, no fos cas que perdés de vista la seva missió primera i principal d'anunciar l'Evangelí a tots els pobles. L'Església necessita paciència, no fos cas que es deixés portar pel neguit, la pressa o la urgència de trobar solucions ràpides. L'Església necessita el do de la profecia, no fos cas que es trobés davant dels signes del temps sense poder comprendre'ls ni donar respostes adequades. L'Església necessita tolerància i capacitat de diàleg, no fos cas que es decantés cap a posicions integralistes que l'allunyen de la

frescor de l'Evangelí. L'Església necessita esperança, no fos cas que es trobés sense força i energia per a superar dubtes i incerteses. Però, per damunt de tot, l'Església necessita la fe en l'Esperit Sant, el Defensor; necessita creure en la seva presència portadora de vida, ensenyament, consol i pau.

L'Evangelí d'avui ens recorda que Déu ja «viu en nosaltres» mitjançant el seu Esperit, un Esperit que no es cansa de treballar perquè la presència de la Paraula del Crist enmig nostre sigui cada dia més viva i eficaç. No li posem entrebancs. Facilitem-li la feina. Ajudem-lo!

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La unitat del do de Déu: fe, esperança i amor

És admirable que, des del començ del cristianisme, hom hagi associat les tres *virtuts teològals*: la fe, l'esperança i l'amor (caritat, que és l'amor d'amistat).

És admirable que les actituds més fondes del creient siguin finalitzades de forma immediata per Déu (en el benentès que l'esperança en Déu no elimina les esperances humanes: les *petites esperances*, de l'encíclica *Spe salvi* de Benet XVI. I que l'amor posat en Déu tampoc no elimina, al contrari, integre, l'amor i l'entrega al proïsme, imatge de Déu.)

És admirable que Déu sigui el qui *atreu* l'home (cf. *Jn* 6.44). L'atreu a creure, el mou a esperar contra tota desesperança i l'inspira a estimar amb el cor i amb les obres contra tot bloqueig i ressentiment:

a) Déu ens atreu a *la fe* com a obertura del cor i com a capgirament de la raó, encara que un cop fet el salt amb dis-

continuitat amb el que la raó demanava, es retroba una altra vegada ella mateixa en una nova fase: la de la raó il·luminada per la fe.

b) Déu ens atreu per *l'esperança*, perquè ens fa pressentir el nou horitzó vers el qual caminem. Déu, tot atraient-nos i donant-nos la força per travessar el desert, uneix el nostre desig amb una possibilitat que ve del Senyor i que està per sobre de les expectatives i de les forces de l'ésser humà.

c) Déu ens atreu per l'amor, «amb llaços d'amor», com diu Osees. Perquè l'amor veritable, en definitiva, és la suprema veritat de la vida, en posar de manifest la confluència entre allò que ve de Déu —ja que «l'amor ve de Déu» (*1Jn* 4,7)—, i el millor que pot donar la criatura humana, com és l'entrega a l'altre.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

► **PASCUAL CEBOLLADA**

Espiritualitat ignasiana

Del 6 a l'11 d'abril es va celebrar a la Casa d'Espiritualitat Cova Sant Ignasi de Manresa, amb el desig de «buscar i trobar Déu en totes les coses», el I Congrés d'Espiritualitat Ignasiana, organitzat per la Conferència de Provincials Jesuïtes d'Europa.

Al Congrés hi van participar destacats experts, que van analitzar la complexitat del continent europeu i, especialment, el paper que té l'espiritualitat en les cultures. El P. Pascual Cebollada, SJ, professor de teologia espiritual a la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia de Comillas, n'ha estat el coordinador.

Què caracteritza l'espiritualitat ignasiana?

La recerca o el discerniment. És a dir, anar amb els ulls ben oberts per la vida buscant on es troba Déu en la nostra societat i en les nostres cultures, i posant-hi els mitjans per poder-lo cercar o fer-lo present en elles. Això suposa una actitud oberta al misteri de la vida i les persones, i un esforç de lucidesa per captar el que Déu espera de cadascun de nosaltres, alhora que posem en pràctica mesures adequades per realitzar-ho.

Què pot aportar a la societat actual?

Capacitat de contemplació de la realitat, adaptació a situacions canviants, forta inserció social i eclesial, mirada honesta i crítica sobre cadascun de nosaltres per veure on i quan parla Déu i quan ens estem enganyant, ajuda i acompanyament en les decisions importants de la nostra vida, atenció a les necessitats de la societat i propostes pràctiques per millorar-la. L'esperit dels Exercicis Espirituals ajuda a tot això, donant solidesa i profunditat als plantejaments.

Quins han estat els principals reptes que s'han proposat en aquest congrés?

Major col·laboració entre els nostres països europeus —en van estar representats 20—, més cooperació activa en equips internacionals en cada àrea —per exemple, l'acompanyament espiritual i d'Exercicis per Internet o el treball amb joves—, foment de més accions de participació pública a les nostres societats civils, necessitat d'actuar com a *agents multiplicadors* en cada lloc.

Òscar Bardají i Martín

L'Aplec de l'Esperit a Terrassa (2)

L'Aplec de l'Esperit és una trobada festiva i formativa, d'ampli ressò, en la festa de la Pentecosta, que vol aplegar joves entre 16 i 35 anys, de les diòcesis de Catalunya, les Illes Balears i Andorra.

Va ser iniciada pels Minyons Escoltes l'any 1978 a Ciurana. Allí va començar el procés que va portar a la celebració de l'Aplec de l'any 1982 al santuari del Miracle. Des d'aleshores, la trobada ha passat per Poblet (1985), Lleida (1988), Manresa (1991), Girona (1994), Vilafranca del Penedès (1998), la Seu d'Urgell (2002) i Tarragona (2007).

El desè Aplec de l'Esperit tindrà lloc a la ciutat de Terrassa el dissabte 22 de maig, vigília de Pentecosta. «Amb vosaltres cada dia» és el lema amb que la CET (Conferència Episcopal Tarraconense), mitjançant el SIJ (Secretariat Interdiocesà de Joventut) i la Delegació de Pastoral de Joventut de Terrassa convoquen els joves a aquest Aplec. L'Aplec d'aquest any comptarà amb la presència de la Creu de les Jornades Mundials de la Joventut, que fou una iniciativa de Joan Pau II i que segueix l'itinerari de les celebracions d'aquestes Jornades. Les properes se celebraran a Madrid, agost de 2011, amb participació, en els dies preparatoris, de moltes diòcesis de tot el país.

L'horari de l'Aplec serà de 10.30 a 22.30 h:

- 10.30 h Arribada. Acollida a la Plaça Vella de Terrassa, pel Sr. Bisbe de Terrassa, altres bisbes i les autoritats. Acte inicial. Distribució dels joves en famílies acollidores de Terrassa per compartir un dinar familiar.
- 15.30 h Descoberta i ajuda en espais de voluntariat i participació en espais de pregària.
- 18.30 h Acollida al Parc de Vallparadís.
- 19.00 h Eucaristia al Parc de Vallparadís. Cloenda de l'Aplec.
- 20.30 h Rua fins a la zona esportiva i fi de festa.

Més informació: www.aplecesperit2010.com, o a la Delegació de Joventut de cada bisbat.

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya, Andorra i Balears (SIJ)

SANTORAL

9. ✠ Diumenge VI de Pasqua. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. Dilluns. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. Dimarts. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. Dimecres. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. Dijous. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. Divendres. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (*Ac* 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. Dissabte. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Les-tonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

PADRES E HIJOS

Los abuelos tampoco se divorcian de sus nietos

Miles de abuelos lloran la ausencia de sus nietos tanto como la de sus hijos cuando se desencadena una separación. En muchos de estos casos, en los

que estallan graves enfrentamientos en la pareja, a los abuelos se les prohíbe ver a los nietos y sufren en silencio un conflicto que no han buscado, pero que les da de lleno en el corazón. Sinceramente, me repugna que los abuelos se vean convertidos en *víctimas colaterales del divorcio*. Y ellos, obviamente, exigen el derecho de seguir siendo abuelos.

Los abuelos representan un importante apoyo en las delicadas circunstancias de la separación. En España, desde noviembre de 2003, se modifica el Código Civil con una ley mediante la cual los abuelos tienen derecho a un régimen de visitas de sus nietos, incluso si estos están en acogimiento a otra familia o institución, y además la nueva ley prevé que el juez pueda encomendar en primer lugar a los abuelos la tutela de sus nietos cuando sus padres separados no hayan conseguido llegar a un acuerdo sobre quién se hace cargo de los hijos. ¡Qué pena que tenga que ser un magistrado, una persona ajena a la familia y no los propios padres, quien autorice a los abuelos a seguir haciendo lo que nunca debió haberse interrumpido!

Quiero puntualizar que en mi experiencia profesional en numerosos casos de separación, incluso siendo muy traumática y contenciosa, cuando los abuelos han sabido mantenerse al margen de las trifulcas conyugales de sus hijos y han seguido manteniendo el afectuoso contacto con los nietos, luego, en la etapa postseparación, sus hijos (los padres) reconocen su solvencia y les dan luz verde para continuar ejerciendo plenamente de abuelos.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

AL NOSTRE BISBAT

Les vocacions nadiues: Al servei de la Reconciliació

Durant la primavera se'ns recorda sempre que estem compromesos en el fet que no es perdí mai cap vocació per manca de mitjans econòmics, al mateix temps que enguany ens invita a reflexionar al voltant del «**Servei a la Reconciliació**» que ofereixen els cristians als països més diversos del món.

Per reflexionar, res millor que conèixer la història de Francesc, un jove txadià, a qui li van assassinar un germà. Al seu clan és tradició la venjança d'una mort amb la mort de l'assassí per part del clan del difunt. Per això, al voltant de la seua cabana es va reunir tota la seua família i veïns amb el propòsit de seguir Francesc en l'execució de la venjança.

Francesc, un cristià compromès, estava entre l'espasa i la paret: la seua tradició d'odi i venjança o la seua fe d'amor als altres. A fora, els seus estaven impacients tot esperant que Francesc liderés l'execució de l'assassí. Finalment es va decidir.

Francesc va eixir de la cabana i va dir als seus: «*Germans, tots som del mateix clan, conec els nostres costums i tradicions. Des de fa dos anys, sóc cristià i he acceptat una paraula molt més forta que la dels nostres ancians. Els ancians em demanen dirigir la venjança contra l'assassí de mon germà, però la Paraula de Jesús em demana perdonar. Per tant us dic: deixeu les vostres armes i torneu a casa, no ha d'haver venjança sinó perdó.*»

Que l'exemple de Francesc ens animi a viure el «Servei de la Reconciliació».

Delegació diocesana de Missions

CRÒNICA DIOCESANA

Peregrinació sacerdotal a Ars

Dins l'any sacerdotal una activitat de les que teníem programades i que ja hem realitzat és la de peregrinar a Ars, on va exercir el seu ministeri sant Joan Ma Vianney.

El senyor bisbe, Don Javier, acompanyat per 13 sacerdots i tres seminaristes vam estar durant la setmana de l'octava de Pasqua a Ars, Taizé i Paray le Monial. A Ars vam visitar l'església on és enterrat el nostre sant Patró, la casa on va viure, la casa de la Providència que va crear per les nenes orfes i, sobretot, vam disposar de temps per meditar, resar i passejar en un poble tranquil i senzill, però en el que encara es sent l'olor d'haver-s'hi cuit coses grans.

A Taizé vam poder disfrutar també d'un ambient únic. Eren 4.000 els joves, la majoria alemanys, que, en aquesta setmana pasqual, cercaven més intensament el Crist. El moment de la pregària del migdia i la visita que vam fer a la sepultura del germà Roger, són vivències que recordarem. Marxant de Taizé no podíem deixar de visitar Cluny, tot i que l'Abadia està d'obres, vam poder veure almenys l'església.

A Paray le Monial, lloc on el Senyor s'aparegué a santa Margarida Maria Alacoque, vam celebrar dos dies l'Eucaristia a la mateixa església de les aparicions.

Són moltes les experiències que hem tingut a la peregrinació, i totes elles molt positives. Primer que res, el poder fer una peregrinació amb companys del presbiteri i amb els qui es preparen per poder-ne formar part un dia. L'ambient de fraternitat i alegria ens ha acompanyat i ens ha fet molt de bé. La presència del Sr. Bisbe també l'hem d'agrair molt, per tot el que ens ha ajudat en les predicacions i en la mateixa convivència fent-se un més. I no diguem ja les vivències de cadascú gràcies al llarg temps del que hem disposat a cada lloc. Hem pregat molt per la nostra Església diocesana, per tots els preveres i, sobretot, per les vocacions sacerdotals. Hem vist també una Església molt viva i jove que viu amb fermeza la fe.

El poder sentir aquests dies el testimoni tan proper del nostre patró, Joan Ma Vianney, ens anima a seguir les seves petjades i a cuidar dels qui el Senyor ens ha confiat.—*Mn. Xavier Vilanova, rector del Seminari*

IV retiro espiritual del grupo de oración del padre Pío de Vinaròs

El grupo de Oración del padre Pío de Vinaròs organizó, durante los días 10 y 11 de abril, el retiro anual que tuvo lugar en el Centro de espiritualidad San Enrique de Ossó de Jesús - Tortosa. Fray Elías Cabodevilla, sacerdote capuchino, fue el

encargado de dirigir las jornadas, como viene haciendo desde hace cuatro años. Asistieron 40 devotos del padre Pío provenientes de Vinaròs, Castellón, Batea y Benicàssim. Asimismo, el viernes 9 de abril se celebró una Eucaristía ante una reliquia del padre Pío en el Convento de las Clarisas de Vinaròs, como inicio del fin de semana.

Los temas tratados fueron entre otros, los objetivos que el Santo Padre ha establecido para el 2010 como Año Sacerdotal y el mensaje de Benedicto XVI en su visita, el pasado verano, a San Giovanni Rotondo (Italia). Por otro lado, Cabodevilla ofreció diversas charlas sobre la espiritualidad del Santo y se proyectó un documental sobre la visita del Papa a esta ciudad italiana donde el padre Pío vivió durante casi 50 años y donde descansan sus restos mortales.

Durante la última semana de agosto, está prevista la segunda peregrinación a San Giovanni Rotondo (Italia) organizada por el Grupo de Oración. Son muchos los fieles devotos que acuden a la ciudad italiana para honrar al Santo que tanta devoción despierta en la provincia.—*Lourdes Simó*

27 xiquets i xiquetes de 3r de primària, de 13 parròquies, són batejats i reben per primera vegada l'Eucaristia

El diumenge 11 d'abril, a la Catedral de Tortosa, el Sr. Bisbe va batejar i donar la 1a Comunió a 27 infants.

Xiquets que han arribat a l'ús de raó, que no van ser batejats en néixer i que ara al 3r curs de primària, ho demanen. Aquesta realitat, cada dia en augment, va promoure en el Servei Diocesà del Catecumenat la catequesi de la Iniciació Cristiana dels infants no batejats en edat escolar. El mateix Servei Diocesà del Catecumenat va programar l'íter pastoral d'aquesta iniciació, i cada any el diumenge de l'octava de Pasqua, a la Catedral, el Sr. Bisbe batejaria i impartiria la 1a Comunió a aquests infants.

La Catedral, a les 6 de la tarda, s'omplí amb els 27 xiquets i xiquetes, familiars i mossens. Una bona experiència per donar una resposta pastoral a uns nens que ara, als 9 anys s'han incorporat a l'Església i han participat de l'Eucaristia.—*J. M. Tomàs*

PALABRAS DE VIDA

Dando vida, sembrando esperanza

Este VI Domingo del tiempo pascual se celebra la Pascua del Enfermo en muchas de nuestras parroquias; también en residencias y hospitales. Es un momento señalado para hacer visible que los enfermos tienen un lugar preferente en la comunidad cristiana, como lo tuvieron en la vida de Jesús. De hecho, desde sus comienzos la Iglesia siempre ha considerado el servicio a los enfermos y a los que sufren una parte fundamental de su misión. Es un derecho y un honor poder hacer realidad la actitud generosa y compasiva del Buen Samaritano.

Es necesario reconocer los logros obtenidos en la asistencia sanitaria que se realiza en las instituciones a través de la entrega profesional de tantas personas. Pero también hay que decir que hoy se tiende a domiciliar los tratamientos, en la medida de lo posible. Esta forma de trabajo otorga a la comunidad parroquial una nueva posibilidad de

acompañar y hacer presentes a los enfermos en su misión pastoral. En este sentido, el tiempo de Pascua, en el que la Iglesia revive la presencia salvadora de Cristo Resucitado, ofrece a los enfermos la posibilidad de participar de este gran don a través de la celebración, tanto de la Penitencia y la Eucaristía como de la Unción de Enfermos.

Naturalmente, esto requiere una adecuada catequesi que prepare la celebración, que lleve a descubrir cómo el Señor viene a nuestro encuentro, nos consuela y nos sana, y nos invita a unir el dolor que genera la enfermedad, al de Cristo, que lleva a una nueva vida. Por todo esto, urge avivar la conciencia de la acción salvadora de Cristo en los sacramentos, tanto en la comunidad cristiana como entre los enfermos y sus familiares más cercanos. Nada más conveniente que la visita a las familias, la cercanía, como signo de donación de

nuestro tiempo a quienes disponen de tanto que a veces les resulta difícil vivirlo.

Este domingo, la celebración de la Pascua del Enfermo puede ser una gran oportunidad para avivar en la comunidad eclesial uno de los efectos más consistentes del encuentro con la Pascua del Señor: el don de nosotros mismos, especialmente a quienes tienen necesidad de compañía, de estima y de ayuda. Una acción que suscitará esperanza, pues esta nace precisamente de la experiencia del saberse querido. Podemos servirnos de distintos recursos para manifestar la cercanía, pero entre ellos no olvidemos abrir caminos para que los enfermos y sus familiares puedan participar de los dones de vida nueva que nos traen los sacramentos, pues son signos eficaces de la acción salvadora de Cristo mismo, que celebra la Iglesia.

† **Javier Salinas Viñals**
Obispo de Tortosa